עין־חרוד

(ראה שער)

„דם נשפך בעין חרוד!"

„המשטרה שמה קץ לתיגרת דמים!"

„משמרות של מפא"י ומפ"ם משוטטות ב־משק!"

העתונים היומיים תחרו ביניהם בתאורי־קרב מרתקים, מלהיבי־דמיון. לעיני הקורא נצטיירה תמונה של שדה־קטל מכוסה סצו־עים, של עיי תרבות עשנים, שמסביבם מש־תוללים אנשים שדעתם נטרפה עליהם כליל. שונאי התנועה התלוצית צהלו, הסיקו מסק־נות. האדם הפשוט בתל־אביב, בירושלים, בבאר־שבע, קימט את מצחו מתוך תמהון, לא הבין את הנעשה.

אותה שעה עצמה ישבו בני עין־חרוד ב־חור־האוכל. המקום לא דמה כלל לבסיס־קרבי נרגש. האנשים אכלו, שוחחו ביניהם, התלוצצו כרגיל. חרף דמיונם הצבעוני של עתונאים מרוחקים, לא היה במשק כל דבר מזעזע — לא הרוגים, לא פצועים ממש, לא קרבות איתנים. ארבע ההתכתשויות שאירעו משך יומיים, אף שהיו מעציבות למדי, לא חרגו מגדר התקריות שהפכו רגילות ב־מקום.

כי עובדת היסוד המזעזעת לא היתה

זיר, בן עין־חרוד, מורה בבית הספר של הקיבוץ המאוחד (מפ־ם), שכב על הריסות אוהלו. בלילה הקודם, בחצות, כאשר שכב לישון, ניגשו לאוהלו אנשי איחוד־הקבוצות (מפא־י), בני המקום כגיד העמידה, הורידו את האוהל עד ראשו.

היתה זאת התקרית האחרונה שארעה בשבוע שעבר במשק עין־חרוד המפורז.

- **מה האמת מאחורי הכותרות הסנסציוניות?**
- **מהו סלע המחלוקת בין שני המחנות הידידים.**

שבנו יחד את אחד המפעלים המפוארים ביותר בארץ?

- **מדוע דורשת מפא"י להרחיק את מפ"ם מן המשק?**
- **מדוע מסרבים אנשי מפ"ם לצאת?**

בעמודים הבאים מגיש „העולם הזה" לקוראיו דו־ח כולל ראשון, שהוכן תוך שיתוף פעולה עם שני הצדדים.

התכתשות קטנה, מנופחת לצרכי פרסומת. עובדת היסוד היתה דוקא הרבה יותר שק־טה והרבה יותר מסובכת. היא היתה בחדר־האוכל עצמו, שנראה כה שלו ורגיל לעיני האיש מן החוץ.

באמצע חדר־האוכל הזה נמתח מעבר ש־רחבו מטר וחצי. מעבר רגיל ביותר. אולם משני צדיו ישבו שני מחנות של אנשים מת־נכרים אלה לאלה, שלא ראו כלל איש את שכנו.

בני המקום קראו למעבר „קו הרוחב ה־38". אפשר היה להשוות אותו לקו החו־צה את ברלין, אלא שכאן שכנו אוהדי ה־מזרח בצד מערב, אוהדי המערב בצד מזרח. משני הצדדים של „קו הרוחב" ישבו אנשים שהקימו יחדו את אחד המפעלים המפוארים ביותר בתולדות הארץ, אולי ב־תולדות העולם. הם בילו יחד כל רגע מ־חייהם משך 30 שנה, היו שותפים בשמחות וביגונות, באוכל ובלבוש, ברעיון וברכוש. הם גדלו בבית־הספר ביחד, הם אכלו את ארוחותיהם ביחד, עבדו ביחד בנגריה וב־סלחה. ואילו כיום יש להם רק מכנה משו־תף אחד: שלילת הזולת, שלילה המגיעה לעתים לכלל שנאה עיוורת וקיצונית, ואשר